

Ara ve la por

«La por és transversal, entenedora i immediata i serà la matèria política que treballaran els estaments de poder en els propers mesos. Torna el... "Problemes? La policia és la solució"»

Si sou oients de ràdio us haurà arribat la notícia: si no us poseu una alarma us podrien entrar a robar a casa. O a la vostra segona residència. O al vostre negoci. Aquestes campanyes de publicitat, massives i repetitives apel·len a un sentiment que tots compartim: la por.

I la por, que té aquesta propietat transversal, entenedora i immediata serà la matèria política que treballaran els partits i els estaments de poder en els pròxims mesos.

La campanya ja ha començat. I s'ha fet posant sobre la taula l'aliat més fàcil de vendre per combatre la por: La seguretat. En les darreres setmanes, casualment, el debat polític, especialment l'àmbit municipal i més proper, ha entrat en una dinàmica on tot sembla girar al voltant de la seguretat.

A Barcelona, el personatge del moment és el tinent d'alcalde de seguretat Albert Batlle, beneït fins i tot per Valls (que últimament ho beneeix gairebé tot, menys la burgesia que li pagava la campanya i el sou, que es veu que són de poble i no tenen cap imperi). Al mateix temps en què Batlle torna a la palestra, s'anuncia un nou contingent d'agents de Mossos d'Esquadra a la capital de Catalunya. Hi ha problemes? Us donarem seguretat (policial).

Durant el mateix període, suposo que per casualitat (no tinc cap prova que indiqui el contrari), es publiquen dades de delinqüència comuna a Barcelona. També es fa més evident que les estadístiques diuen (ja sabeu que les estadístiques no menteixen i ho expliquen tot) que hi ha més delictes a casa nostra. Més morts, més robatoris, més inseguretat, en definitiva.

També es presenta un web de la Generalitat on podem consultar els tipus dels delictes i la seva freqüència a la nostra comarca. I a la comarca veïna. A veure si allà roben o violen menys en grup. A favor de la transparència. No ho dic amb cinisme. Però comença a ser sospitós que tot surti al mateix moment.

Tot això passa quan hi ha un debat inflat i televisiu sobre els centres d'atenció i internament de les persones menors no acompanyades. S'escampen rumors, es falsegen les estadístiques delictives (l'estadística no menteix mai, però els periodistes potser sí).

I just quan s'estan configurant els nous ajuntaments assistim a un altre moviment. En aquests ajuntaments s'ha de decidir com s'apliquen les polítiques i els pressupostos destinats a la nova ciutadania. I ves per on, en alguns casos, es deriva allò que era "nova ciutadania" cap a "seguretat". A igual a B. El còctel està servit.

I no. No m'enganyo. Hi ha barris on la policia no vol entrar. Hi ha centres desbordats. Problemàtiques socials que no han parat d'augmentar des de la crisi, les retallades i l'assumpció d'un món que no para de canviar. Els conflictes de convivència i delinqüència hi són. Els veieu. Els viviu, possiblement. Però que no ens tractin d'estúpids.

El viratge per a mi és clar. Hem passat de la judicialització de les problemàtiques socials a policialització. Ara ja no serà un assumpte dels jutges: ho serà de la policia. Perquè sembla que hem deixat tots els nostres problemes de seguretat en mans dels cossos policials. Que seria el mateix que pensar que l'educació dels infants és competència de l'escola al 100%. Però és un missatge fàcil de transmetre. I pot guanyar eleccions.

I tot això passa just quan la investigació de [Público](https://www.publico.es/politica/iman-ripoll-4-exclusiva-cni-quiso-poner-iman-barcelona-jefe-local-nego-controlara-madrid.html) (<https://www.publico.es/politica/iman-ripoll-4-exclusiva-cni-quiso-poner-iman-barcelona-jefe-local-nego-controlara-madrid.html>) posa en dubte el paper i actuació de les forces d'intel·ligència i seguretat espanyoles en els atemptats del 17-A. Aleshores no ens vam sentir més segurs. Però ens vam llevar el 18 d'agost cridant: "No tenim por".

En aquest camí estem deixant-nos enrere alguns dels nostres drets, moltes de les nostres llibertats i sobretot, l'ambició com a societat. No és nou. És cíclic. Que no ens donin gat per llebre. Volem solucions. I la por no és mai una solució. Sol ser l'origen del problema.